

Hvad ser du?

Der tales ikke meget om *omvendelse* i vore dage, og når der tales derom, får man det indtryk, at omvendelsen består i et brud med syndige vaner.

Det er sandt, men det er ikke udtømmende. Hvis vi betragter Paulus' omvendelse, ser vi, at den gik så dybt, at han begyndte at tænke og vurdere helt omvendt af, hvad han hidtil havde gjort. Det, som han før betragtede som vinding, og som alle andre også anså for vinding, det anså han nu for tab.

Hans omvendelse var *gennemtrængt af Kristi kors*, og hvor det er tilfældet, begynder et *helt nyt* liv i en *helt ny* Ånd med en *helt ny*, d.v.s. ubegribelig tankegang og vurderingsmåde.

*

Som *Saul fra Tarsus* var han overbevist om, at han kendte Gud. Han var en lovtro farisæer, der elskede Guds lov og satte alt ind på at holde dens bud, hvilket også lykkedes ham efter bogstaven. Den tanke, at Jesus skulle være Guds søn, var ham overmåde modbydelig, thi Jesus var blevet op-hængt på et kors, og det skete kun med de *forbandede*. Det var umuligt for Saul fra Tarsus at åbne for den tanke, at Gud under nogen omstændighed kunne lade sig behandle således. Hvis Jesus virkelig havde været Guds søn, havde Gud grebet ind og stadfæstet det *synligt*.

Da den korsfæstede åbenbarede sig for ham som den opstandne, faldt Paulus *legemligt* til jorden, og *åndeligt* brød alt sammen for ham. Sådan er den omvendelse, Gud virker.

Hans tanker blev mærket af korset og derfor omvendte og helt nye!

*

Vor omvendelse er næppe så gennemgribende. Hvorfor ikke?

Fordi vi ikke har haft et tilsvarende *sammenbrud* af hele vor tilværelse. I dag er der mange, der »bestemmer sig for Kristus«, som det siges, når der aflægges rapporter om vækkelseskampaner. De er ikke blevet radikalt omvendt, thi de er ikke brudt sammen under åbenbaringen af Guds forfærdelige hellighed og ufattelige kærlighed.

Derfor bliver de i den almindelige tankegang angående Gud og får medhold heri af det store flertal.

Fælles for denne tankegang er, at *det*

går den, som Gud velsigner og tager sig af, godt her i livet. Gud holder lidelser, tab, modgang og mørke borte fra ham – Gud opfylder hans ønsker – Gud lader alt lykkes for ham – Gud giver ham indflydelse blandt denne verdens dygtige, mægtige, kloge og ansete.

Er det ikke sandt?

Jo, det kan være sandt – men det er langt fra hele sandheden – og i Paulus' vurdering heller ikke den *rigeste* del af sandheden.

Paulus' tankegang var, som sagt, *korsmærket*. Derfor vurderede han lidelser, smerter og modgang anderledes. Det var i hans øjne en del af Guds velsignelse, en guddommelig *berigelse af hans liv*.

Derfor talte han om, at det ikke blot er *forundt* os at *tro* på Jesus, men også at *lide* for hans navns skyld!

Paulus forstod, at Guds visdom ikke er en forlængelse og forstørrelse af den menneskelige, men helt anderledes.

Hvis du vil udrette noget stort her i verden, hvem udvælger du da til dine medarbejdere? »*Naturligvis*« dem, der er noget – de betydningsfulde – gerne dem, der har indflydelse i højere kredse – helst også nogle med penge – thi med penge kan man jo gøre så meget godt, hævdes det!

*

Denne fornuftige tankegang, som flertallet bifalder, forkastede Paulus. Den er efter hans opfattelse synd.

Gud har udvalgt det, der i verdens øjne *intet* er – det, der er *dårskab* for verden – at gøre det modsatte er synd. Det er jo at forkaste Guds tanker – og det er en alvorlig sag!

Guds værk sker i svaghed og dårskab. Gud åbenbarer sig ikke direkte, men skjult. Kun den, der lever den korsfæstede og opstandne Herre nær, kan »se« Guds herlighed i svagheden og dårskaben – den herlighed, der er skjult, og som byder den gængse tankegang imod.

Ak, hvor der behøves omvendelse – dybt ind i kristenheden – dybt ind i »bibtro«, »evangeliske« hjerter!

*

Vidunderligt, at den dybtgående omvendelse, der vender op og ned på menneskets vurderinger, ikke er ukendt i vor tid!

Den findes ikke i nogen menighed som

sådan – tværtimod, enhver menighed, ethvert kristeligt foretagende afskyer denne tankegang, thi den fører jo ikke til anseelse, succes og alt, hvad dertil hører – den fører slet ikke til storhed!

Men omvendelsen, som Gud ønsker den, er gennemført i nogle af Guds små – ofte ensomme, hårdt prøvede – ofte uønskede – de ser på livet, som Paulus ser på det, og kender Guds visdom og kraft under modgang og lidelser.

Mange af dem anråber ikke Gud om at fjerne det svære fra deres liv – men om, at Han må blive herliggjort derigennem derved, at Hans vilje sker!

*

Omvendelsen efter Guds sind er Hans *gave* og Hans *bud*. Intet menneske søger af sig selv denne omvendelse. Det gjorde end ikke Paulus.

Gud sender den til sine udvalgte – undertiden i form af noget, de ikke ønsker sig – noget svært.

Vor tids forkyndelse gør det imidlertid dobbelt svært for mange at omvende sig til Guds tanker og vurderinger. Forkyndelsen er ikke korsmærket – den fattes Guds Ånd, der altid herliggør Kristus på hans kors – den fattes det, som Paulus udtrykker derved, at han ikke vil vide af andet end Jesus Kristus som korsfæstet.

Forkyndelsen fremstiller alt for ofte Herren som tjener for vore kødelige ønsker uden at betone, at Han først og fremmest vil omskabe os efter sit eget billede.

*

Hvor sker det største i vor tid? Det sker *skjult*. End ikke kristenheden ser det.

Når du møder et Guds barn, der udstråler tilfredshed der, hvor alle andre klager – et prøvet menneske, der takker Gud under alle forhold – et menneske, der tager sit kors op og følger Jesus – et menneske, der tænker og vurderer på lignende måde som Paulus – da ser du Guds største gerning – hvis du altså ikke er blind for den!

Det største er ikke kvantitativt – men »kvalitativt« med en »kvalitet« af Guds *dårskab* og *svaghed*, der er viisere og stærkere end verden.

*

Lad os bede som profeten: »Omvend mig,

Herre, så bliver jeg omvendt!«

Det var profeten *Jeremias*, der giver os denne bøn, som Herren besvarede. Derfor tænkte, talte og handlede profeten omvendt af sine samtidige og blev hadet af dem. Det påførte ham svære prøvelser – man kalder ham jo den grædende profet – men er der nogen i den gamle pagt, der ligner Jesus mere end han – er der nogen, der har frembåret et rigere budskab?

Gud lovede ham *altid at være med ham og frelse ham* (kap. 1,19), men efter vor tankegang blev det løfte ikke indfriet – bogen slutter med, at jøderne bortslæber

profeten med til Ægypten!

Gud holder imidlertid altid sine løfter – om end ikke altid på den måde, vi tænker os.

Han frelste sandelig sin profet – ikke fra lidelser, modgang, had og forfølgelse – men fra at give efter for folkets ønsker og krav – fra at indgå kompromis med denne verdens visdom – Gud frelste ham fra det forfærdelige: at lade sig beherske af denne verdens visdom og denne verdens kraft. Derfor sejrede profeten over dem alle, skønt de gjorde med ham, hvad de ville!

Ligner han ikke Herren? Sandelig gør

han det!

Det er Guds frelse, som indeholder den fuldkomne omvendelse.

*

Lad os prøve vort hjerte og bede denne bøn: »Omvend mig, så bliver jeg omvendt, *thi du er HERREN min Gud*« (Jerem. 32:18b)!

*